

El fantasma del duc

Aquell estiu, el Quim solia despertar-se per la nit, desvetllat amb la pell amarada de suor, i es quedava recolzat a l'ampit de la finestra sentint els sorolls de la ciutat. Intentava imaginar, a la llunyania, la remor del mar. Era difícil, perquè la porteria on vivia amb els seus tres fills i la seva mare quedava enclotada per sota de la rasant del carrer, a la muntanya del Carmel, vuit kilòmetres més enllà de la platja de la Barceloneta. Durant uns instants aclucava els ulls i somiava despert, passejant per la platja, trepitjant la sorra i sentint el vaivé de les onades.

Però la realitat s'entestava a recordar-li que baixar a la platja costava vuit bitllets de la T-10 i deixar la seva mare sola i desvalguda a casa. La senyora Carmeta insistia, però el Quim defugia de deixar-la massa estona sola. En poc temps havia passat de carranquejar a gairebé no aixecar-se de la cadira de rodes. Amb tot la Carmeta era una anciana molt resolta i s'havia fet càrrec dels seus tres néts d'ençà que aquell maleït càncer s'endugué la seva nora. També hi contribuïa que la jubilació de la Carmeta era minsa i que el Quim descurà la feina per quedar-se al costat de la Núria fins al darrer instant.

–Tens la son canviada per aquesta nova feina? Jo només volia deixar de veure't banderejant com una ànima en pena –es justificà.

–No, mare. No és pas això. Ja m'està prou bé tenir una feina encara que sigui de vigilant nocturn. És aquesta calor, l'estiu, els nens sense unes vacances com cal...

–Doncs si no és la feina, vés cap al llit i descansa la nit lliure que pots. Els nanos s'entretenen amb qualsevol cosa i amb un bon entrepà ben farcit. De poc els servirà la platja amb la panxa buida. Així que tu ocupa't de portar un sou a casa, que jo ja em faig càrrec d'ells.

–Prou que ho sé.

–Doncs hauries d'estar agraït. Les novenes que vam pregar a Santa Rita per trobar-te una feina han funcionat.

–Mare, però si tu no hi creus.

–Això les meves amigues no ho saben pas, i si no ens va sentir la santa, sí que ho feu mossèn Pere per buscar-te aquest lloc i això a mi ja em val. O creus que qualsevol pot ser el majordom d'un palau?

–Exageres com sempre, mare. Només sóc el vigilant, però si a tu t'agrada més dir-me així per les teves amigues...–va dir mirant inútilment cap al cel. La visió no era més que la d'un mur gris.

Quan la campana de l'antic despertador de la Carmeta va sonar, el Quim va fer un bot del llit. Eren les set i no havia dormit en tota la nit. La seva mare tenia raó, el Pau, l'Oriol i la Míriam necessitaven unes sandàlies noves. Però quin servei els farien les sabates noves si no trepitjaven més carrer que el de la porteria i, amb la calor que feia, sempre anaven descalços pel passadís?

El Quim va posar dins la motxilla l'entrepà que la seva mare li havia preparat. Després s'apropà al llit on ronsegaven els tres petits i els xiuxiuejà a cau d'orella: “Prepareu les maletes que al vespre us vindré buscar i marxarem tots de vacances”. Els salts i xiscles d'emoció eren incontenibles. Els seus ulls espurnejaven d'il·lusió. “Visca!, visca!” “On anirem?”, preguntava l'Oriol. “Ben lluny!”, exclamava el Pau, sense tenir clara la noció de llunyania. L'àvia Carmeta reprengué el seu fill amb una mirada i guardà silenci. El coneixia i sabia que qualsevol bajanada podia estar rondant-li pel cap.

El Quim marxà més content que un gínjol cap a la finca del Palau de les Heures, ara propietat d'un magnat rus, una mica fatxada, que deia ser un descendent del duc de Brandenburg, i es feia anomenar per aquell títol nobiliari. El Quim coneixia fil per randa tots els racons de l'edifici i sabia que l'habitació que el duc havia reformat a les golfes per a les seves visites nocturnes podia transformar-se fàcilment en l'habitació d'un castell. Només calia pujar dues armadures de l'entrada, penjar un dels tapissos del menjador i llestos! L'edifici en si imposava i els petits poc diferenciarien entre aquella construcció afrancesada i un castell d'Escòcia, Prússia o Branderburg. Havia de ser aquella setmana, aprofitant que el duc i la seva muller estaven de creuer, o mai.

Al vespre, quan ja havia caigut la fosca, passà per casa amb la furgoneta del jardiner i feu sonar la botzina. Els petits obriren la porta. Tots tres tenien penjades les seves respectives motxilles a les espatlles. La Carmeta l'esguardava amb cara de circumstàncies a la seva cadira de rodes. “Som-hi! Cap al castell de Von Stauffenberg. El camí serà llarg”.

–Podries haver triat un altre nom, si més no? –va remugar l'àvia.

–Mare, no rondinis tant –somrigué el Quim–. Que era l'únic castell adaptat per a cadira de rodes que els quedava lliure i on acceptessin tres periquitos i dues tortugues —i dirigint-se als seus tres fills anuncià–: Nois, el camí és llarg. Així que si voleu fer una becaina aprofiteu perquè arribarem de matinada.

El Quim va conduir fins als jardins del palau i allà, pels camins del voltant va començar a fer voltes i voltes, rodejant la finca, sense allunyar-se massa. La furgoneta era vella i l'agulla de la benzina no funcionava. Calia simular un viatge molt llarg i aturar-se just davant del palau quan fos ben fosc i prou tard.

La furgoneta començà a fer batzegades i el Quim l'aturà a tocar de la porta del darrere. “Ja hem arribat! Au, desperteu! Al castell hi ha un llit rodó molt còmode, i fins i tot tenen una banyera amb hidromassatge!”.

Sortiren molt endormiscats. Només la Míriam pujà fins a dalt pel seu propi peu. El Quim agafà en braços el Pau, mentre que la senyora Carmeta duia l'Oriol dormit com una soca a la seva faldilla. Ho tenia tot molt ben pensat. Ell faria la guàrdia nocturna mentre els petits descansessin plàcidament.

Després dormiria unes hores al matí, fingint fer el dormilega ja que estaven de vacances ,i a les tardes farien excursions pels jardins i el bosc del voltant.

–Jo dormiré a l’habitació del costat i l’àvia es quedarà amb vosaltres. Només m’heu de prometre una cosa –va demanar–. Si us desperteu a la nit no abandonareu l’habitació. Corre la llegenda que l’ànima d’un avantpassat del duc vaga en pena. Així que si sentiu un soroll, res d’obrir la porta fins que jo vingui. D’acord? –digué abans de tancar la porta.

Després s’afanyà a posar-se l’uniforme de vigilant i fer la seva ronda habitual per tot el palau i les rodalies. Els petits dormiren com unes marmotes fins l’endemà. La Carmeta, tot i comprendre el seu fill, no veia amb bons ulls aquell pla. Era massa arriscat. I si a la fi el magnat tornava abans o algú els veia per allà, i el Quim perdia la feina? Calia tocar de peus a terra i allò era la bogeria més grossa que fins el moment havia fet el seu fill. A mesura que els dies anaven avançant, els ànims de la senyora Carmeta s’anaren calmant. El dimarts colliren dos pots de móres i el dimecres trobaren el cau d’uns esquiroles. El dijous el Pau trobà una enorme aranya peluda. Corrien lliurement pel bosc, feien veure que grimpaven pels pins i arribaven al vespre esgotats i feliços. Tot anava sorgint segons les previsions del Quim. Els nois cregueren fermament estar a un castell de Baviera. La il·lusió era tan ingent que no els permetia veure més enllà, on la ciutat descansava als seus peus.

–A mi em sembla més un castell de fades. No entenc com pot haver arribat fins aquí el fantasma d’un duc –recelà la Míriam, que era la més gran dels tres.

–Això és perquè aquí vivia en realitat una fada –va fer l’àvia, arrufant el front–. Una fada malvada que s’enamora bojament d’un duc. Però com que el jove no li correspongué amb el mateix amor, enfurismada, el tancà a les masmorres fins que canviés de parer i, malauradament, el duc mai no la volgué estimar.

–Ah! –barrinà–. Ara ho entenc tot. Deu ser per això que el pare no ens deixa visitar la resta del castell... Segur que la fada pot estar amagada a qualsevol racó, perquè són immortals. Oi, àvia?

–Malgrat no ser immortals poden viure més de mil anys, i amb elles els seus encantaments. Però d’una bona garrotada, més d’un ha mort alguna que altra fada –s’emocionà la senyora Carmeta.

–Sí, mare, sí. Tu d’això en saps molt – ironitzà el Quim–. Nois, avui és la darrera nit, així que aprofiteu per fer un bon bany. Demà tornem.

–Quina llàstima! Jo havia quedat amb l’esquirol –es queixà l’Oriol

–I jo no he pogut collir el segon pot de mores –protestà la Míriam.

–Nois, el vostre pare té raó. Demà, després de l’excursió de la tarda, farem cap a Barcelona. D’acord?

Els petits s’hi avingueren amb resignació. En el fons es sentien molt feliços i satisfets d’haver viscut les millors vacances de la seva vida.

Aquella darrera nit la lluna feia el ple i es sentia a l'aire la sensació d'haver de passar-ne alguna de grossa. El duc, tip de passar massa hores al costat de la seva muller en aquell luxós transatlàntic, decidí agafar un jet privat a la darrera escala. Marxà amb el pretext que li havien sorgit uns negocis ineludibles, quan en realitat volia aprofitar per passar una nit al palau amb la seva nova amant, una noia molt atractiva que havia conegut al mateix creuer. El duc solia quedar per aquestes ocasions en un sumptuós àtic que tenia a la part alta de la ciutat, però la seva petulància l'esperonava a presumir de les seves riqueses en les primeres trobades. Volia impressionar aquella jove espantosa d'ulls maragda, que en realitat no era més que una lladre oportunista.

El Quim estava fent la ronda pels jardins quan escoltà el Ferrari del duc entrant per la porta del davant. Sospirà i pregà a un Déu en qui no creia que el duc no pugés a les golfes. “No, ell acostuma a portar-les a la cambra rosa”, intentà calmar-se endebades.

Sortosament, el duc decidí acomodar-se a la cambra rosa. Els petits dormien plàcidament i el Quim feia la segona ronda per la primera planta, quan la jove d'ulls maragda abandonava suposadament la cambra rosa per agafar el mòbil oblidat al Ferrari del duc. L'Oriol tenia mala jeia i cregué sentir unes passes. Despertà la Míriam, que confirmà, per la lleugeresa de les trepitjades, la presència del fantasma de Von Stauffenberg. Les passes cada cop es sentien més properes. Els seus cors bategaven accelerats. El pom de la porta es va girar sol. La Míriam empassà saliva i agafà la maça de l'armadura. L'Oriol empunyà la llança. S'obrí la porta i entreveieren en la foscor una silueta vaporosa de seda. “Fot-li, fort!, que és la fada malvada!” cridaren esporuguits.

El Quim s'afanyà a esbrinar què estava passant. Quan va arribar, la senyora Carmeta ja havia fet el cop de gràcia a una fada enjoiada com una princesa dels contes medievals. “Caram, quines vacances més formidables, papa. Fins i tot hem mort la fada malvada!”. “Ets el millor pare del món, mai ens oblidarem d'aquestes vacances tan entranyables”, conclogué amb sorna la senyora Carmeta.

No calgueren majors explicacions. El magnat, lluny d'enfadar-se, va estar molt agraït quan el Quim comparegué a la cambra rosa amb aquella berganta als braços. “Si arriben a desaparèixer les joies de la meua muller, puc assegurar-te que hores d'ara jo ja seria el més semblant a una ànima en pena”, va dir. “Per cert, a la duquessa m'estimo més no comentar-li res. Ella és molt aprensiva i sempre li han fet por els fantasmes”.